

(1941 – 2018)

SÜLEYMAN ÖZBİLEK

Antalyalı Süleyman Özbilek safi kalp, samimi, muhlis bir nur talebesi. Hatıraları okununca bu anlaşılacak. Antalya'nın hizmet erlerinden Dr. İdris Görmez Bey ile beraber evinde ziyaret ettiğimiz Süleyman ağabey, Parkinson hastalığından muzdarip, hem de epeyce ileri safhada; kendisi konuşma zorluğu da çekiyor. Şimdi, şükür içinde dua ve salâvatlar mırıldanarak evinde idame-i hayat eden ağabeyimiz; nur talebelerinden de dua istiyor.

Üstad'ımızın "Dinde Hassas muhakeme-i akliyede noksan" diye müthiş bir tespiti var. Hizmet hayatımızda çoğumuzun az ya da çok ham sofuluk yaptığımız dönemler olmuştur. Muhtemelen şimdi bu muhakemesizliklerimize gülüp geçiyoruz... Süleyman ağabey de böyle dönemler geçirmiş birisi; ama o da mazide yaptıklarına şimdi gülüp geçenlerden olmuş... Hatta besmelesiz yapılmış diye otomobile binmeyişi öyle müstehzi bir eda anlatıyor ki, açık açık eski haliyle dalga geçiyor, istihza ediyor...

Süleyman Özbilek, ilki 1957'de olmak üzere kar-kış, gece-gündüz demeden Antalya-Isparta arasını tam üç kere, -bazılarının yanlış telkini ile- yürüyerek aşmış, Üstad'ı Bediüzzaman Hazretlerini ziyaret etmiştir. Anlattıklarından anlaşılıyor ki yollarda bazı hallere de mazhar olmuş. Yolda yaşadığı bir hatırası var ki dinlerken onun ve bizim duygularımız iyice depreşti; Karakol Kumandanın, Süleyman ağabeyin bohçasından Mektubat kitabını eline alarak, kimseye zararı olmayan bu safi kalp, masum insanı bu kitapla dövmesi...

Süleyman Özbilek, kamera ile kaydettiğim hatıralarını yazdıktan sonra, ikinci görüşmemde, bazı ilave ve düzeltmeler yaparak yazdıklarımı tashih etmiştir. Ağabeyimize Allah'tan şifalar niyaz ediyorum...

İşte Süleyman Özbilek'in ilginç hatıraları:

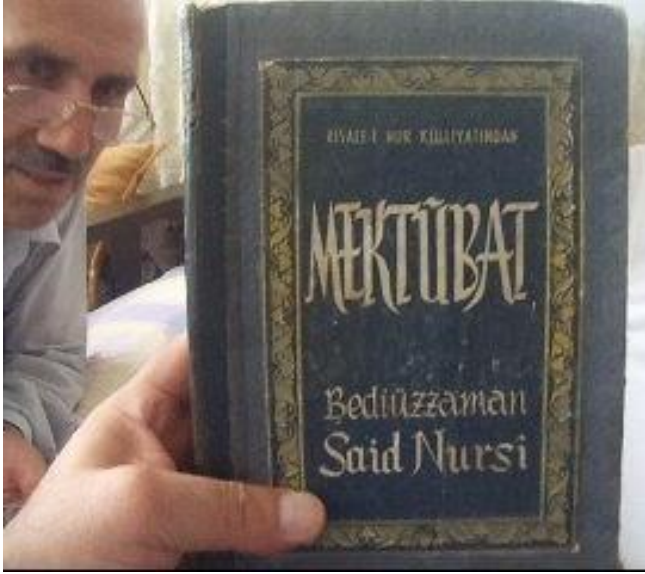
Süleyman Özbilek Anlatıyor:

1941 Antalya doğumluyum. 1978'e kadar seyyar satıcılık yaptım. Sonra inşaat işlerinde çalıştım. Antalya'nın en eski Risale-i Nur talebelerinden Recep Unaz ağabey o zaman gömlekçilik yapıyordu, onun yanında da çalıştım. O, beni Isparta'ya, Üstad'a gönderirdi. 1981-2003 yılları arasında 22 sene Medine'de lokantacılık yaptım. Hastalığa yakalanınca (Parkinson) Antalya'ya geri döndüm.

ISPARTA'YA ÜÇ SEFER YAYAN GİTTİM, SEBEBİNİ SORMA ARTIK

Bediüzzaman Hazretlerini ve Risale-i Nur'u ilk defa 1957'de duydum. Üstad'a, hepsi de yayan olmak üzere üç ziyaretim var. Üç günde varıyordum Antalya'dan Isparta'ya. Neden yayan gittiğimi soruyorsun; orasını sorma artık. Çocukluğumuzda her söyleneni yapardık... Bize, besmelesiz yapılan vasıtaya binilmez diye öğretmişlerdi; bazı akliermeler öyle söylemişti bana. Onun için yayan gittim hep. Ham sofuluk yapmışız meğer... (Süleyman ağabey manalı bir eda ile gülüyor)

İlk ziyaretim 1957’de oldu. O zaman ben Antalya’nın Paşa Camiinde yatıyordum; oradan gittim. Kış aylarındaydık herhalde, çok soğuktu hava. Karar verdiğimde arkadaşlarım, nasıl gideceksin bu soğukta diye korkuttular. Rüyamda Bana; “Soğuktan korkan kâmil değildir” dendi, ben de yola çıktım. Ağlasun Belinde, o kışta kıyamette yayan olarak yürüdüm.

Karakol Kumandanının eline alarak, Süleyman Özbilek’i dövdüğü

Mektubat kitabımı Dr. İdris Görmez gösteriyor

Isparta’ya vardığımda önce Mustafa Ezener ağabeye uğradım; Recep Unaz abi elime Antalya’da çıkan İleri gazetesinden vermişti. Gazeteyi Ezener ağabeye verdim. O da Üstad’a vermiş¹.

Şimdi müze olan evde Üstad’la görüştüm. Üstad bana nereden geldiğimi sordu. Antalya’dan geldiğimi söyledim. Memnun oldu, dualar etti. O sıralarda bende parmak çıtlatma alışkanlığı vardı; bir aydır bırakmıştım o işi. Üstad’ın ellerini öperken düşündüm ki, bu ellerin bir kerameti olması lazım... İşte o zaman parmak çıtlatma işini bir aydır bıraktığımı hatırladım.

İkinci ziyaretim; Recep Unaz abi bir sepet domates vermişti, onu götürmüştüm Üstad’a. Kapıdan Ceylan ağabey aldı sepeti. O sırada Antalyalı Av. Gültekin Sarıgül ile karşılaştım; Üstad dışarı çıkıyordu, Avukat Gültekin Bey ile konuştu orada.

Üçüncü sefer gidişim de 1960’da oldu. Üstad Isparta’dan çıkıp, Urfa’ya gidecekti. Ben Isparta’ya girerken Üstad da Isparta’dan çıkıyordu. Aradan birkaç gün geçti, Üstad’ın vefat ettiğini duyduk. Ben Mustafa Ezener ağabeyin dükkânında, tezgâhında duruyorum.

¹ Süleyman Özbilek ağabeyin anlattığı bu gazete götürme meselesi “Ağabeyler Anlatıyor-2” kitabında, Recep Unaz ağabeyin anlattığı hatıralarda şu şekilde geçmektedir:

“Antalya İleri Gazetesinin sahibi Suphi Türel arkadaşım. Ona yazıyı hazırlayıp verdim. O da kabul etti.”

“Adnan Menderese açık teşekkür... Afyon Mahkemesinin beraat kararı vermesinde...” diye başlayan bir yazı hazırladım. Sanki beraat kararını Menderes vermiş gibi... Sonuna da; “Antalya Risale-i Nur talebeleri namına Recep Unaz” şeklinde yazdırdım. Haber, gazetede aynen çıktı. Suphi Bey, beş-altı gazete de bana gönderdi. Gazeteleri Süleyman’a verdim, doğru Isparta’ya gönderdim. Süleyman, benim yanımda, dükkânda daimi bulunan bir arkadaşımıdır, zamanında Medine’ye gitti, orada bir lokanta açtı, fevkalade bir insandır.”

“Ezener ağabey sonradan bana dedi ki: ‘Zil çaldı, baktım Süleyman’ı gazetelerle görünce hemen içeri alıp yer gösterdim. Gazetede ki tebriki ve beraat kararını Üstad’a okumak için içeri girdim ve okudum. Ama nasıl sevindi Üstad... Hem nasıl sevindi... Tıpkı masum küçük çocuklar gibi sevindi. Bir ara ayağa kalktı, parmağını şöyle havaya kaldırdı: ‘Maşallah... Berekallah... Risale-i Nurların neşrini hiçbir yere müsaade etmiyorum. Antalya’nın neşrine müsaade ediyorum’ dedi.”

Ezener ağabey 'meğer Üstad vefatını haber vermiş de biz anlamamışız' dedi. Eddâi şiirini anlattı. O şiirde Üstad vefat tarihini veriyor... Isparta'daki talebeleri: 'Biz zannediyorduk ki Üstad o tarihe kadar Risaleleri tamamlayacak, sonra inzivaya çekilecek, diye düşünüyorduk' diyordu. Kuleönü'nden Küçük Ali ağabeyi evinde ziyaret ettiğimiz bir sırada, aynı böyle söylemişti, Meğer vefatına parmak basmış Eddâi'de.

Karakol kumandanı Mektubat'la Bana vurmaya başladı

Bir seferinde Isparta'dan Antalya'ya dönerken Uğurlu köyünde yoruldu, bir kenara çekildim. Dağın kible tarafındayım. Yanımda bir abdest ibriği ile sırtımda taşıdığım bohçamda, Risale-i Nur kitapları vardı. Isparta'ya o şekilde gelip giderdim.

Yoldan bisikletli birisi yanıma geldi; "sen ne yapıyorsun?" dedi. Sonra ormancı biri geldi; bunlar namaz kılmaz diye selam vermedim, almadım. Sonra ben yola çıkınca bunlar bir tatar arabasına (öküz arabası) binip, arkamdan beni takip etmişler. "Sen nereye gidiyorsun?" dedi ormancı. "Antalya'ya gidiyorum" dedim. "Siz kimsiniz?" dedim. "Biz öğretmeniz" dedi. "Yalan söyleyen şöyle olsun" dedim. Ben yüksek sesle konuşunca yalancı olduğunu itiraf etti. Beni aldılar Karapınar Köyü Karakolu'na götürdüler. Oradan da Bucak Karakoluna teslim ettiler. Karakol kumandanı şu Mektubat kitabını alarak onunla benim sağımı solumu vurmaya başladı. Bu gördüğümüz kitap ilk baskı Mektubat'tır... Ben de çok kitap vardı, hepsini kardeşlere hediye ettim, dağıttım; ama bu kitabı kimseye veremedim, saklıyorum onu. Yarın mahşer gününde bu kitapla şahid olarak huzura çıkacağız. (Süleyman ağabey ricamı kırmayarak 50 senedir sakladığı bu Mektubat kitabını arşivime hediye olarak vermiştir. Ö.Ö.)

Sonra beni mahkeme sevk ettiler. Savcı dedi ki "sen ne iş yapıyorsun?" "Allah bilir" dedim. "Nerden geliyorsun?" "Allah bilir" dedim. "Nereye gidiyorsun?" "Allah bilir" dedim. "Sen deli misin akli mısın?" dedi. "Akıllı olduğumu ispat edeceğim size" dedim. "Siz bakkal dükkânına gittiğinizde evinize eşyayı tartısız mı alırsınız?" "Tartılı alırız" dedi. "O zaman bir terazi getirelim akılsızlığı bir tarafa, akıllığı bir tarafa koyalım, size cevap vereyim, başka türlü cevap vermem" dedim. Beni doktora havale ettiler. Doktorlar akli dengesi yerindedir diye rapor verdi.

Burdur Antalya arasında Çeltikçi Nahiyesi vardı, şimdi ilçe oldu. Bir seferinde Çeltikçi'de işaret ettim bir arabaya, almadı. Isparta'ya ben daha evvel varmışım, onlara hoş geldiniz demişim. Bundan benim haberim yok; Antalya'da benim hakkımda böyle anlatıyorlar.

Siirtli bir hocaefendi vardı, muhterem bir zat, yakınlarda vefat etti. O, oğlunu Isparta'dan evlendirmişti. Gelin almaya gidiyorduk. Yolda, arabayla giderken tıngırtılar başladı. Davulcular, zurnacılar... Ben "Yetiş yâ Abdülkadir-i Geylânî; üç İhlâs, bir Fatıha sana" dedim. Sol arka tekerlek "Güm!" dedi; tıngırtı bitti, bir daha da çaldırmadılar. Hocaefendi "böyle tıngırtı ile olmayacak bu iş" dedi. Bucak yolunda oldu bu hadise. Isparta'ya varınca bunu hocaefendiye söyledim ben. Sonraki zamanlarda oldu bu son iki hadise...